

Имало едно врѣме една бабичка. Тя имала синъ и снаха. Когато сугринъ синътъ трѣгвалъ на работа, поржчвалъ винаги на жена си да гледа добръ свежърва си — майка му. И тя всѣкога му отговаряла:

— Та азъ я гледамъ, като моя майка!

Ала снахата била зла и опака. Докѣто свежърва ѝ не изпреде три вретена, а послѣ поиграе и попѣе като млада невѣста — тя не ѝ давала хлѣбъ.

Това се повтаряло всѣки день.

Минало врѣме, синътъ попиталъ майка си:

— Гледа ли те хубаво снахата?

Майка му се страхувала отъ нея и отговорила:

— Е, че гледа ме, синко, какъ да ме не гледа, — и навеждала напoлу пълнитѣ си съ сълзи очи.

Днесъ така, утрѣ така, минало се доста врѣме. Бабичката продължавала да страда мълчаливо. Най-послѣ ѝ дошло до гуша, не можала повече да търпи, и когато еднажъ я запиталъ пакъ синътъ ѝ — какъ поминувашъ, майко? — тя му отговорила:

— Ако искашъ да видишъ и чуешъ, синко, какъ поминувамъ, скрий се нѣкой день и послушай.

Синътъ се досѣтилъ, че жена му лошо гледа свежърва си, та една утрина, когато ужъ трѣгналъ на работа, скрилъ се въ дулапа.

Снахата и свежървата седнали да предатъ. Бабичката прела, прела и огладнѣла.

— Дай ми, снахо, малко хлѣбъ, — рекла тя.

— Мълчи и преди, — отвърнала ѝ соннато снахата. — Не си изпреда още нито едно вретено, пъкъ искашъ хлѣбъ!

Слѣдъ малко бабичката пакъ ѝ се замолила: